

1. pkt. fastslår, at er kreditomkostningerne i forbrugerkøb oplyst på den i § 8 foreskrevne måde, kan kreditor ikke kræve betaling for andre kreditomkostninger. Det er en forudsætning for anvendelse af 1. pkt., at sælgeren også har oplyst den effektive rente. Er denne ikke oplyst, opgøres kreditomkostningerne efter stk. 1.

Der sigtes med bestemmelsen alene til de omkostninger, som køberen skal betale ved en normal afvikling af købet. Baggrunden for reglen er, at når kreditomkostningerne er oplyst på den foreskrevne måde, må køberen kunne regne med, at han hermed har fået *alle* kreditomkostningerne oplyst, således at han på grundlag heraf kan vurdere det samlede vederlag for den tilbudte kredit. Er en sædvanlig kontantrabat f. eks. med urette tillagt kontantprisen og således ikke blevet oplyst som værende en kreditomkostning, kan køberen kun tilpligtes at betale de faktisk opgivne kreditomkostninger. Kreditkøbsprisen udgør da summen af disse omkostninger og den »rigtige« kontantpris, dvs. den opgivne kontantpris med fradrag af kontantrabatten. Er en kreditomkostning kun meddelt køberen mundtligt, eller er den oplyst et andet sted i kontrakten end sammen med de øvrige kreditomkostninger, er kreditor ligeledes afskåret fra at kræve den betalt, medmindre betingelserne i stk. 3 er til stede.

Bestemmelsen må suppleres med almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper. Er der således meddelt uoverensstemmende oplysninger, kan køberen ofte kun tilpligtes at betale, hvad den for ham gunstigste fortolkning af aftalen fører til, jfr. s. 114 i betænkningen, og dokumenteres det, at en omkostning eller et beløb, som køberen skal betale, med urette er blevet angivet med for stort et beløb, vil en fortolkning af aftalen normalt føre til, at den tilsigtede mening bliver afgørende for aftalens indhold.

2. pkt. tager stilling til retsvirkningerne af, at den effektive rente er angivet for lavt. Uanset om kreditomkostningerne i denne situation er blevet korrekt angivet som et samlet beløb, kan kreditor dog ikke kræve højere kreditomkostninger, end hvad der svarer til den effektive rente, der er angivet.

Stk. 2 fører således til, at hvis der er uoverensstemmelse mellem oplysninger om de samlede kreditomkostninger angivet henholdsvis som et beløb og som en effektiv årlig rente, skal køberen kun betale kreditomkostninger i overensstemmelse med den af opgørelserne, som er gunstigst for ham, idet man må gå ud fra, at den gunstigste opgørelse har

været bestemmende for køberen. Selv om den nævnte uoverensstemmelse som oftest vil bero på regnefejl eller ukyndighed, er det dog rimeligt at reagere civilretligt, da den i høj grad kan have været bestemmende for køberen, for hvem fejls årsag i det hele må være uvedkommende. Det er imidlertid klart, at der kan være tilfælde, hvor uoverensstemmelsen er af åbenbart uvæsentlig betydning. I sådanne tilfælde følger det af stk. 3, at kreditor kan kræve de faktiske kreditomkostninger betalt.

Kan det på grundlag af de i øvrigt foreliggende oplysninger konstateres, at kreditomkostningerne er blevet angivet for højt både som beløb og som en effektiv årlig rente, følger det af almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper, at køberen kun skal betale de kreditomkostninger, som en korrekt udregning fører til.

Til stk. 3.

Kan kreditor godtgøre, at køberen på tidspunktet for køkets indgåelse har haft et forsvarligt grundlag for at kunne bedømme kreditomkostningerne, gælder reglerne i stk. 1 og 2 ikke. En tilsvarende bestemmelse er medtaget i betænkningssudkastet som § 38, stk. 2, omtalt i betænkningen s. 113-114. Baggrunden for bestemmelsen er at give mulighed for at se bort fra manglende eller urigtige oplysninger om kreditomkostningerne, såfremt det under alle omstændigheder har været åbenbart for køberen ved aftalens indgåelse, hvad han skulle betale i kreditomkostninger. Det er dog hensigten med de foreslåede bestemmelser, at manglende eller urigtige oplysninger om kreditomkostningerne som altovervejende hovedregel skal bedømmes efter stk. 1 eller stk. 2.

Til stk. 4.

Bestemmelsen, som med en redaktionel ændring svarer til § 38, stk. 3, i betænkningssudkastet, jfr. betænkningen s. 114, indebærer, at køberen uanset en eventuel formindskelse af restgælden skal fortsætte med at betale de i købekontrakten angivne ydelser til de i kontrakten angivne tidspunkter og med de dér angivne størrelser. Da restgælden imidlertid er formindsket, medfører dette, at kreditten afvikles hurtigere end forudsat i kontrakten. En tilsvarende afkortningsregel findes i § 11.

Til § 40

Bestemmelsen, som kun vedrører forbrugerkøb, fastslår, at en forhåndsaf tale om værneting ikke er bindende for køberen. Bestemmelsen svarer med